

TÖNKÖL JÓZSEF

Mintha havazni kezdene megint

Mintha hegyláncok sem lettek volna ebben a tájban,
az eső is eltaszította a pincéket, hogy elveszsenek,
ahogy a város a púpos temetőikkel, keserű kávékkal,
teniszpályákkal, játéktermekkel és úszócsarnokokkal,
mozik és áruházak kirakataival,
éttermek homlokzatán villogó neonágakkal,
viaszgyertyáktól illatozó sötét templomokkal,
töprengő nőekkel, akik az utolsó padban imádkoznak,
várják, hogy övék legyen az Isten, egészen az övék,
amikor a rémület és a reszketés mindennapos,
s az éj a köhögéseké,
néha reménykedem, hogy elindulhatok körülnézni,
így emlékszem október tizenötödik napjára, hétfőre,
arra a le nem nyugvó holdra, keresgélem az arcodat,
a mozdulataidat, amik annyira ismerősek,
közben idegennek érzem magam,
nem tudom, hol voltam délben, hol lettem ilyen árva,
mit akartam? mit láttam? mit kerestem?
mintha havazni kezdene megint,
anyám felhőző haja, diófák kontya, nyitott ablakok előtt.

Hallod a síkságok zaját

Hallod a síkságok zaját,
sípol a mozdony: mit jelent?
szavak omlanak hamuként,
valami a szemedbe ment,

karám kerítése mellett
magához emel hófűvás,
mintha mint rég, újra lenne:
átok és áldás, áldomás,

megrokkann veled az este,
fatuskón töklámpa vakít,
nyájas szájú ludak nyáját
hajtja megint az ágyadig,

bújnál vászondunyha alá,
szél ha volnál e világon,
kotornád kémények kormát,
fönnakadnál havas ágon.